



בית משפט השלום בתל אביב - יפו

18 פברואר 2010

ת"א 31705-07 לציאנו נ' עירית חולון ואח'

בפני כב' השופט אבי פורג

תובעת רונית לציאנו
ע"י ב"כ עו"ד עמיקם

נגד

נתבעים 1. עירית חולון
2. החברה לבידור ובילוי (חולון) בע"מ
3. מרכז פיס לספורט ע"ש בגין
נתבעים 1 – 3 ע"י ב"כ עו"ד אבן צור
4. יהודה בלו
5. מנורה חברה לביטוח בע"מ
נתבעים 4, 5 ע"י ב"כ עו"ד סילש

פסק דין

מבוא

בפניי תביעה לתשלום פיצויים בגין נזקי גוף שנגרמו לתובעת באירוע שהתרחש ביום 1.3.04 במהלך אימון גופני בהדרכת הנתבע מס' 4 (להלן: "הנתבע 4" או "המדריך") במסגרת חוג התעמלות נשים שמתקיים במרכז פיס לספורט על שם בגין והמופעל על ידי הנתבעות 1 ו- 2 בו השתתפה התובעת באופן קבוע (להלן: האירוע").

לטענת התובעת, האירוע אירע כתוצאה מרשלנותם ו/או פזיזותם ו/או חוסר זהירותם של כל אחד ואחד מהנתבעים.

הנתבעים מכחישים את אחריותם לאירוע.

נוכח המחלוקת לעניין החבות, ניתנה החלטה ביום 28.9.08 בדבר פיצול הדיון ושמייעת הראיות בסוגיית החבות בלבד תחילה.

ביום 3.2.10 התקיימה ישיבת הוכחות במהלכה העידו התובעת, גבי האריס מטעם הנתבעות 1 – 3 והנתבע 4. ביום 16.2.10 סיכמו הצדדים בעל-פה.

1 מתוך 7



בית משפט השלום בתל אביב - יפו

18 פברואר 2010

ת"א 31705-07 לציאנו נ' עירית חולון ואח'

דיון

בתחילת דיון ההוכחות העלו הנתבעים 4, 5 טענה נגד הרחבת חזית מצד התובעת נוכח כך שבתצהיר מטעמה נטענו לראשונה ועובדות נוספות מעבר לטענות העובדתיות לגבי האירוע כפי שפורטו בסעיף 8 לכתב התביעה. טענות הנתבעים 4, 5 בנוגע לפרטים העובדתיים הנוספים שנטענו על ידי התובעת במסגרת תצהירה לראשונה יידונו במסגרת ההכרעה במחלוקת בסוגיית החבות לגופה.

נוכח כך שדין התביעה להידחות, מתייתר הצורך לתת החלטה במחלוקת הדיונית בסוגיה של הרחבת חזית.

הלכה היא, כי נטל השכנוע מונח על כתפי התובעת.

גרסתה של התובעת לגבי נסיבות האירוע מיום 1.3.04 עברה התפתחות שמשליכה על משקל גרסתה ומהיכונתה.

בכתב התביעה שהוגש ביום 3.5.07 פורטה התובעת בסעיף 8 תחת הכותרת "אירוע התאונה" את נסיבות התאונה כדלקמן:

"ביום 1.3.04, במהלך אימון גופני בהדרכת הנתבע מס' 4, במסגרת קורס התעמלות נשים בו השתתפה באופן קבוע, חשה התובעת כאב חד בשורש כף יד ימין והאת במהלך תרגיל שתורגלו המתאמנות, ובכללן התובעת, ובהנחיית המדריך – הנתבע מס' 4 בתרגיל של שכיבת סמיכה אחורית, כאשר הידיים נשענות לאחור על ספסל, הרגליים על הרצפה, וכאשר הגוף מתרומם בעזרת הידיים (להלן: 'אירוע התאונה')."

אלה העובדות היחידות המפורטות בכתב התביעה בכל הנוגע להשתלשלות הדברים בעת קרות האירוע לשיטת התובעת.

בתיק זה התקיימה ישיבת קדם משפט ביום 6.1.08 במהלכה טענה התובעת כי רשלנות הנתבע 4 באה לידי ביטוי בנקודות הבאות: אחריות של המדריך לבצע תרגילים כמו שצריך; התרגיל הספציפי לא התאים לתובעת; החדר לא הייתה נאותה במובן זה שיש תרגילים שלא מתאימים לכולם; הייתה רשלנות בהדרכה.

למעשה, עד למועד הגשת תצהיר עדות ראשית מטעם התובעת ביום 30.3.08 לא נטענו טענות נוספות לגבי העובדות נשוא האירוע או התנהלות המדריך במהלך האירוע בו נפגעה התובעת.



בית משפט השלום בתל אביב - יפו

18 פברואר 2010

ת"א 31705-07 לציאנו נ' עירית חולון ואח'

בתצהיר עדות ראשית מטעם התובעת שהוגש ביום 30.3.08 נטענו עובדות נוספות המגלות לשיטת התובעת רשלנות מצד הנתבע 4. בין היתר נטען, כי ביום האירוע, החימום היה קצר מהרגיל וחייתה תחושה כאילו המדרוך מעביר את השיעור בחוסר עניין וכדי לצאת ידי חובה. התרגיל נשוא התביעה שבמהלכו אירעה התאונה, היה התרגיל הראשון אותו התבקשו המתעמלים לבצע בתום החימום הקצר והמדרוך הסתפק במתן הנחיות בעל פה לצורך ביצועו. התובעת פעלה על פי הנחיות המדרוך, הרגישה כאבים עזים במפרקי שורש כפות ידיה ונוכח כך מיד התיישבה על הספסל. בשלב זה, ולאחר שהודיעה למדרוך, כי מפרקי שתי ידיה כואבות האיץ בה המדרוך להמשיך התרגיל ולא להפסיקו. בהתאם להנחיית המדרוך, הניחה בשנית את ידיה על הספסל כשהן מושטות לאחור וזאת לצורך ביצוע התרגיל וכבר בתחילת ביצוע התרגיל עת כופפה את ידיה חשה בכאב חד ביד ימין. נוכח כך, התובעת התיישבה על הספסל, הודיעה למדרוך כי ידה כואבת ואיננה מסוגלת להמשיך. בהמשך, טוענת התובעת בתצהירה, היא יצאה מהשיעור על מנת לשתוף את ידה ולאחר מכן היא ניסתה להרים משקולת ביד ימין היא היד שנפגעה וזאת בהמשך להוראת המדרוך על ביצוע תרגיל אחר נוסף של הרמת משקולות. כאשר ניסתה להרים את המשקולת לא הצליחה להרימה מחמת פגיעה ולא סיימה את השיעור (סעיפים 8 – 13 לתצהיר התובעת).

בסעיף 14 לתצהירה, ייחסה התובעת למדרוך רשלנות בגין כך שהעביר את שיעור ההתעמלות בצורה רשלנית, לא ערך חימום כראוי ולא הדגים כיצד בדיוק יש לבצע את התרגיל באופן שימנע נזק גוף. עוד טענה שהמדרוך התרשל בבחירת התרגיל אשר לא התאים לכל המשתתפות בשיעור מבחינת חתך גילאי המשתתפות וכשרן הפיזי וכן שהורה לתובעת לבצע תרגיל, הגם שבעת ניסיונה הראשון הבהירה למדרוך שהיא מתקשה לעשות כן ואף הפסיקה לבצע את התרגיל כבר בפעם הראשונה.

בסעיף 15 לתצהירה, טענה התובעת כנגד הנתבעים 1 – 3 כי העסיקו מדרוך בלתי מקצועי ובלתי מיומן ובהעדר כל פיקוח ו/או ביקורת מצידם על מערך השיעורים באופן שימנע נזק גוף.

במהלך עדותה בבית המשפט, חזרה התובעת מחלק מטיענותיה נגד הנתבע 4.

התובעת העידה שהתרגיל שבמהלכו נפגעה לא הפתיע אותה והיא זכרה את התרגיל פחות או יותר כלשונה. הנתבע 4 אמר למתעמלות בעל פה מה צריך לעשות ותיאר להן את התרגיל ולאחר שסיים לתאר את התרגיל לא הייתה לתובעת שאלה אליו והיא הבינה בדיוק מה היא צריכה לעשות (פר' 3.2.10 עמ' 3, 4). התובעת לא נתנה הסבר מספק מדוע לא העלתה בכתב התביעה טענה לגבי חימום קצר מהרגיל (שם, עמ' 5). התובעת העידה תחילה שכל רופא שבדק אותה חזר ואמר שהתרגיל במהלכו נפגעה לא מתאים לגילה. עם זאת, בהמשך עדותה תיקנה את עצמה וחזרה בעצם מטיענתה זו כאשר העידה בתשובה לשאלה, כי לא כל הרופאים אמרו את זה, אלא רק רופא אחד ודבריו היו שאם הייתה מפסיקה באותו רגע שאמרה שכואב לה לא היה נגרם הנזק שנגרם לה (שם, עמ' 5, 6).

3 מתוך 7



בית משפט השלום בתל אביב - יפו

18 פברואר 2010

ת"א 31705-07 לציאנו נ' עירית חולון ואח'

למעשה, התובעת בעדותה חזרה בה מטענותיה בתצהירה לגבי הדגמת התרגיל והתאמת התרגיל לגילה, נתון המשליך על מהימנותה. התובעת מיקדה את טענתה כנגד המדריך בכך שהאיץ בה להמשיך למרות שהתלוננה על הכאב שנגרם לה. ראה למשל תשובותיה של התובעת בחקירה נגדית לבי"כ הנתבעות 1 - 3 שם אישרה שהטענה שלה היא לא לגבי התרגיל הספציפי אלא לגבי כך שהמדריך האיץ בה להמשיך להתאמן למרות הכאבים בידיים (שם, עמ' 12, 13).

התובעת הוסיפה והעידה שלאחר שהפסיקה את התרגיל, היא ניסתה להצטרף לאימון חזרה והרימה משקולת במסגרת תרגיל על מזרונים עם משקולות שהועבר על ידי המדריך למתעמלים. המשקולת נפלה לה מיד ימין הפגועה והיא הפסיקה את השיעור. התובעת אישרה שהיא ניסתה להצטרף לשיעור חזרה לתרגיל הרמת המשקולות ביוזמתה (שם, עמ' 13).

גרסתה של התובעת מעבר לכך שמדובר בעדות יחידה של בעל דין, אינה מהימנה דיה לבסס את תביעתה. מצב הדברים שהתובעת בחרה לטעון לראשונה חלק מהעובדות שלשיטתה הן חשובות ביותר ולמעשה מהוות היום את הבסיס העיקרי לטענת הרשלנות כנגד הנתבע 4 (כך למשל לגבי החימום הקצר וכן לגבי הטענה שהמדריך האיץ בה ונודד אותה להמשיך את התרגיל הספציפי למרות שהתלוננה על כאבים) רק במסגרת תצהיר עדות ראשית ולא לפני כן במסגרת כתב התביעה או בהמשך במסגרת תצהיר תשובה לשאלון מיום 16.8.07 (ראה תשובה לשאלה 45) פוגע במשקל ומהימנות הטענות.

יתירה מזו, במסגרת תביעה לקצבת נכות כללית שהגישה התובעת (נ/6) חתמה התובעת על הצהרה שכל הפרטים שמסרה שם נכונים ומלאים וכי ידוע לה שמסירת פרטים לא נכונים מהווה עבירה על החוק. למרות זאת, חתמה התובעת ביום 23.6.04 בסמוך לאחר האירוע וכאשר היא יודעת שאין מדובר בפרטים נכונים, כי האירוע אירע בעת ביצוע שכיבת סמיכה אחורית על ספסל כשידה נחבטה בחוזקה בספסל. התובעת הודתה בעדותה בבית המשפט שמסרה פרטים לא נכונים במסגרת התביעה למל"ל, אולם טענה שזה מה שאמרו לה לרשום כלשונה. בהמשך טענה, שהיא לא זוכרת בדיוק מה שהיה (פרו' 3.2.10 עמ' 11, 12). לא ניתן לקבל את התנהלות התובעת שמסרה למוסד לביטוח לאומי גרסה לא נכונה ומצב דברים זה פוגע גם במהימנות גרסתה בבית המשפט.

זאת, בנוסף לכך, שאת טענותיה העיקריות נגד המדריך העלתה רק בתצהיר עדותה הראשית ולא בכתב התביעה. אני סבור שנוכח חשיבות עובדות אלה והמשקל שהתובעת עצמה מייחסת להן היה מקום לפרט עובדות אלה גם במסגרת כתב התביעה, והעובדה שלא נעשה כן פוגעת במשקל הדברים.

מעדות התובעת עצמה עולה שהיה מדובר בתרגיל שגרתי שהיא ידעה כיצד לבצעו. בסופו של יום, מתמקדות טענות התובעת נגד התנהלות המדריך בשני עניינים, החימום הקצר וכן העובדה שהאיץ בה להמשיך את התרגיל למרות הכאב שסבלה.



בית משפט השלום בתל אביב - יפו

18 פברואר 2010

ת"א 31705-07 לציאנו נ' עיריית חולון ואח'

נכון הדבר שהנתבע 4 לא היה עקבי בתשובותיו וגם השיב לחלק מהשאלות שאינו זוכר. נכון גם, שהנתבע 4 מעודד את המתעמלות במהלך השיעור ולטעמי אין בכך פסול ברמה העקרונית. עוד התברר שבמהלך אותו שיעור ספציפי במהלכו אירע האירוע, היה מספר מתעמלות קטן מהרגיל. עדיין, נוכח עדותה הלא מהימנה של התובעת, אין מקום להעדיף את עדותה על עדות המדריך עם כל הקשיים בעדות האחרון.

שני הצדדים לא זימנו עדים למתן עדות התומכת בגרסתם ומצב דברים זה פועל לחובת שני הצדדים.

איני מקבל את טענת התובעת כי היא פנתה למדריך עם הטענות בדבר כאב בידיים והוא האיץ בה להמשיך לבצע את התרגיל הספציפי וגם איני מקבל את טענתה כי החימום היה קצר מהרגיל באותו יום.

מן הראיות עולה, כי התובעת עצמה לא סברה במהלך השיעור שמדובר בנוק כה חמור כפי שהתברר לה בדיעבד. בנסיבות אלה, איני מוצא פגם בהתנהגות הנתבע 4 שלא דיווח על האירוע לנתבעים 1 – 3 מאחר ולא סבר שמדובר באירוע חריג. התובעת העידה שבהמשך השיעור היא ניסתה לבצע תרגיל אחר של הרמת משקולת בידה הפגועה וזאת ביוזמתה ויצוין שעשתה כן לאחר הכאב החד שחשה לטענתה בעקבות הניסיון הנוסף לבצע את תרגיל שכיבת הסמיכה האחורית. התנהלות זו מחלישה את טענת התובעת, כי ניסתה לבצע את תרגיל שכיבת הסמיכה האחורית פעם נוספת עקב כך שהמדריך האיץ בה, כאמור בגרסתה. עובדה, שלאחר שהתובעת הפסיקה את תרגיל שכיבת הסמיכה האחורית בפעם השניה, עדיין היא מצאה לנכון להרים משקולת בידה הפגועה וזאת ביוזמתה שלה. מצב דברים זה משליך הן על החשיבות שייחסה התובעת לכאבים בזמן אמת, והן על טענתה שהמשיכה להתאמן בתרגיל שכיבת סמיכה אחורית עקב לחצו של המדריך. לדברים אלה חשיבות גם בהקשר התייחסותו של הנתבע 4 לכאביה של התובעת בזמן השיעור.

ראוי להוסיף, כי אפילו הייתי מקבל את גרסתה העובדתית של התובעת בדבר כך שאמרה למדריך על הכאבים שלה והוא האיץ בה להמשיך בתרגיל, אין לטעמי די בכך לבסס את רשלנותו. מדובר במתעמלת בת 42 שבטרם מועד האירוע התעמלה בקורס משך למעלה משנה וביצעה את התרגיל הספציפי עשרות פעמים, אם לא למעלה מכך. מן הסתם גם התובעת מודעת למגבלותיה ולא עלתה טענה שהמדריך כפה עליה את ביצוע התרגיל. מטבע הדברים, ביצוע תרגילים מסוג זה או אחר כרוך במאמצים ולעיתים גם בכאבים מסוג זה או אחר. אסור למדריך לכפות על המתעמל את המושך התרגיל, אולם אין מקום לקביעה עקרונית שבכל מצב שמאמן מעודד מתעמל להמשיך בתרגיל כזה או אחר די בכך לבסס רשלנות של המדריך ובמיוחד כאשר מדובר במתעמל בגיר.



בית משפט השלום בתל אביב - יפו

18 פברואר 2010

ת"א 31705-07 לציאנו נ' עירית חולון ואח'

אין חולק שקיימת חובת זהירות מושגית ביחסים בין המדריך בחוג התעמלות למשתתפים בחוג ויתכנו נסיבות שמדריך בחוג התעמלות ימצא חב ברשלנות בגין התנהלותו בשיעור או כלפי מתעמל זה או אחר. עם זאת, בנסיבות עניינינו לא התגבשה חובת זהירות קונקרטית וגם אין מקום לקבוע שהנתבע 4 התרשל במניעיו.

מעדות התובעת עולה גם שאין לה טענה של ממש כנגד הנתבעות 1 – 3. העדה מטעם הנתבעות 1 – 3 העידה, כי היכל הספורט עובד עם הנתבע 4 כמדריך החל משנת 2002 וכי הנתבע 4 מועביר שיעורי התעמלות שונים לגיל הרך, התעמלות קרקע לילדים וחוג התעמלות לנשים. גבי האריס העידה בתצהירה כי הם בחרו בנתבע 4 מאחר והוא מדריך מוסמך וכי עד להגשת תביעה זו לא התקבלה כל תלונה או תביעה שקשורה למקצועיותו של הנתבע 4 (סעיפים 9 ו-10 לתצהירה) ועדותה לא נסתרה. גם עדותו של הנתבע 4 בדבר כישוריו והכשרתו לרבות היותו אלוף ישראל בהתעמלות ומאמן נבחרת ישראל בהתעמלות בעברו לא נסתרה. הנתבע 4 העיד כי הוא בוגר בית ספר למאמנים ומדריכים במכון וינגייט, בוגר קורס מאמנים מוסמכים (4 שנות לימוד) ועובד כמורה לספורט לילדים ונשים (סעיף 2 לתצהיר הנתבע 4). עולה אפוא, כי טענות הנתבעים בדבר כך שמדובר במאמן מוסמך ומקצועי, לא נסתרו. יתירה מזו, התובעת לא טענה של ממש בעדותה נגד מהלך השיעורים הרגיל של הנתבע 4, אלא טענה ספציפית לגבי השיעור המסוים בו אירעה הפגיעה. נוכח האמור לעיל, איני סבור שלנתבעות 1 – 3 יש אחריות לאירוע נקודתי שהתרחש בשיעור מסוים. חובתן לבחור ולשכור שירותי מדריך מוסמך ומנוסה וכך עשו ולפיכך אין בסיס לטענות התובעת נגד הנתבעות 1 – 3 בדבר רשלנות כביכול מצידן.

התובעת השתתפה בשיעור התעמלות מבחירה ואין חשיבות בהקשר זה להיכרות מוקדמת שהייתה בינה לבין הנתבע 4. בהקשר זה, אני מפנה לע"א 145/80 שלמה ועקנין נ' המועצה המקומית בית שמש, פ"ד לו(1) 113, עמ' 126 כדלקמן:

"חיי היום-יום מלאים סיכונים, אשר לעתים מתממשים וגורמים נזקים, מבלי שיוצרי הסיכונים יישאו באחריות בנזיקין. הטעם לכך הוא, שאותם סיכונים טבעיים ורגילים הם לפעילות האנוש המקובלת, ובגינום נקבע, כעניין של מדיניות משפטית, כי חובת זהירות קונקרטית אינה מתגבשת. סיכונים אלה סבירים הם, וחיי חברה מתוקנים לוקחים את קיומם בחשבון. על-כן, מי שמשתמש במתקן ספורט – אם כמשתתף ואם כצופה – עשוי להיפגע מסיכונים, הכרוכים בפעילות ספורטיבית עד כמה שסיכונים אלה טבעיים הם ורגילים לאותה פעילות, אין בגינום אחריות. מי שלוקח חלק בספורט כזה, מקבל את הסכנות הטמונות בו, במידה שהן ברורות ונחוצות, בדיוק כמו שייך המקבל את הסיכון של דקירה ממתנגדו וצופה במשחק כדור המסתכן במגע עם הכדור"

אני סבור שהדברים לעיל הולמים את נסיבות עניינינו.



בית משפט השלום בתל אביב - יפו

18 פברואר 2010

ת"א 31705-07 לציאנו נ' עירית חולון ואח'

לסיום

לא שוכנעתי לקבל את הטענות העובדתיות והמשפטיות של התובעת בכל הנוגע להתנהלות הנתבעים ואני סבור שאין לנתבעים אחריות בגסיבות ענייננו.

לפיכך, התביעה נדחית.

התובעת תשלם לנתבעים 1 – 3 שכר טרחת עו"ד והוצאות משפט בסך של 4,000 ₪ בתוספת מע"מ.

התובעת תשלם לנתבעים 4,5 שכר טרחת עו"ד והוצאות משפט בסך של 4,000 ₪ בתוספת מע"מ.

למען הסר ספק, יובהר כי הסכומים לעיל כוללים הוצאות משפט.

ניתן היום, 18 פברואר 2010, בהעדר הצדדים.

אבי פורג, שופט